

(1915 – 1986)

MEHMET METİN

1335 (1915) senesinde, Konya'nın Beyşehir İlçesi'ne bağlı Eğirler Köyü'nde doğdu. 1943'de Bediüzzaman ve Risale-i Nur'la tanışma bahtiyarlığına kavuştu. 1954'e kadar Konya'da Risale-i Nur hizmetlerinde bulundu. 1954'ten itibaren İzmir'de ikamet etmeye başlayan Mehmet Metin, çalıştığı Devlet Demir Yolları'ndan emekli olduktan sonra İzmir'in Basmane semtinde otel işletmeciliği yaptı.

O yıllarda işletmeciliğini yaptığı Gönen Palas Otel'i, keyfi baskıların olduğu dönemlerde, Risale-i Nur eserlerinin saklandığı ve muhtaç gönüllere dağıtıldığı bir yer olarak da tarihe geçmiştir. Bu sebepten dolayı Mehmet Metin, İzmir bölgesinde, "Otelci Mehmed Ağabey" olarak bilinir. Üstad Hazretleri'ni dört kez ziyaret eden Mehmet Metin Ağabey, İzmir'de Çantacı Necmi İlgen gibi birçok kahramanın Risale-i Nur'u tanınmasına vesile oldu. 1986'de Hakk'ın rahmetine kavuşan Mehmet Metin Ağabey'in mezarı İzmir'de Yeşilyurt kabristanındadır.

BİR KOMŞUMUZ VARDI. O'NA KARŞI GÜVEN VE SICAKLIK HİSSEDİYORDUK

1965 yılında, Alsancak Ortaokulu son sınıf öğrencisi iken, ağabeyim Abdülkadir Özcan da Namık Kemal Lisesi'nde okuyordu. İzmir Basmane-Altınpark'ta oturuyoruz. Değil Risale-i Nur'u tanımak, İslâmî değerlerden bile çok çok uzaktaydık.

Fakat benim ve ağabeyimin, ahlâk ve vakarına hayran kaldığımız bir komşumuz vardı. Ona karşı kalbimizde ayrı bir muhabbet, güven ve sıcaklık hissediyorduk. Ağabeyimle aramızda zaman zaman bu zatı konuşur, takdir ve muhabbetle anardık. Fakat gidip kendisiyle tanışmak hiç aklımıza gelmezdi. Peki ama muhabbet duyduğumuz bu zat kimdi? Acaba içimizde kaynayan bu muhabbet nereden geliyordu?

Evet, geç kalmıştık. Bu muhterem zatın, İzmir Risale-i Nur hizmetlerinde bulunan saff-ı evvel ağabeylerinden Otelci Mehmed Metin olduğunu, senelerce sonra vefatına yakın anlayabilmıştık. Geç de olsa o muhabbetimizin hikmeti sonradan ortaya çıkmıştı. Zira bizde hakkı vardı, İzmir'in ilklerindendi. Sefahatin ve uçurumun kenarından bizleri kapıp kurtaran ağabeylerin ağabeyi idi. Tıpkı, Abdurrahman Cerrahoğlu, Muzaffer Arslan, Mustafa Birlik, Hüseyin Çağdır, Necmi İlgen, Yusuf Öztanzen gibi. Allah onlardan razı olsun.

Aşağıdaki hatıra ve notlarını kendi eliyle daktilo ile yazmıştır. Vefatlarından on sekiz yıl sonra orijinali elime geçtiğinde, doğrusu sevincim anlatılmazdı.

MEHMET METİN'İN KALEMİNDEN: RİSALE-İ NUR'U NASIL TANIDIM?

1943'te vatani görevimden terhis olduktan sonra Konya'nın Ilgın İlçesi'nde Devlet Demiryolları'nda memur olarak çalışan babamın yanına geldim. Bir ay kadar dinlendikten sonra da Toprak Mahsülleri Ofisi'nde memur olarak vazife aldım. Bu arada Devlet Demiryolları'nda yol bekçisi olarak çalışan Nebi Uluçay ile tanıştım. Bana Hazreti Üstad'dan ve Risale-i Nur'dan bahsetti. Birkaç gün sonra da Konya'ya gidip beraberce Halıcı Sabri Ağabey'i ziyaret etmemizi teklif etti. Bunun üzerine beraberce Konya'ya gittik. O gece Sabri Ağabey'in evinde geç vakte kadar oturup sohbet ettik. Bana Üstad Hazretleri'ni ve Risale-i Nur'u anlattılar.

Ben de anlatılanları dikkatle dinledim.

Ayrılrırken Sabri Ağabey bana Gençlik Rehberi'ni hediye etti. Geceyi otelde geçirip ertesi gün vazifemizin başına döndük. Ben birkaç gün içinde Gençlik Rehberi'ni okudum ve Nebi Ağabey'i

aramaya başladım. Onunla her gün buluşuyor ondan istifade ediyordum. Bu arada Gençlik Rehberi hakkında bir şiir yazmayı Rabbim bana nasip etti. Bu şiiri Sabri Ağabey'e gönderdim. O da Üstad Hazretleri'ne göndermiş. Üstad'ımız da şiirin Lahikalar'a geçmesini emir buyurmuş. Sabri Ağabey bu hususu bana mektupla bildirerek benden daha çok şeyler yazmamı istedi. Ben de yazdım.

NEBİ AĞABEY

Risale-i Nur'u tanımama vesile olan Nebi Ağabey'imden de birkaç nebze bahsetmeden geçemeyeceğim. Kendi ifadesine göre Rus Harbi esnasında muhacir olarak Iğın'ın bir köyünde aile efradı ile birlikte iskân edilmişler. Çok fakir ve günlük yiyecekleri bile olmayan bu ağabeyimiz, yerleştikleri köyün sakinleri tarafından bir müddet idare edilmişler. Nebi Ağabey köye gelir gelmez köyün hocasından Kur'an yazısını öğrenmeye başlamış. Fakat genç olduğu için Hoca Efendi başından savarmış. O ısrarla gidince bir gün Hoca Efendi'nin hanımını dayanamayıp, "yahu çocuk çok hevesli ve meraklı öğretilen ne olur?" diye ricada bulunmuş.

Hatta kalem alacak parası da olmadığından yanmış odun ve kömür parçalarından duvarlara yazı yazmaya çalışmış. Bunun bu gayreti ve hevesi karşısında Cenâb-ı Hak rüyasında beyaz sakallı nur yüzlü bir zat vasıtasıyla yazıp okumayı talim ettirmiş. Sabahleyin de tekrar hocaya koşup,

"Hocam ben harfleri ezberledim, söyle yazayım" deyip, çok işlek olmasa dahi yazmaya başlamış. Hoca Efendi hayret edip, "dersi alacağın yerden almışsın" demekten kendini alamamış. Zamanla yazı yazmayı o kadar ilerletmiş ki, bir matbaanın yazısı güzelliğinde yazı yazmaya başlamış. Yazdığı tesbihattan bir tane de bana hediye etti. Şu an bende mevcuttur.

Bu meyanda Üstad'ımızı görmeyi arzu etmiş. Ancak maddî durumu iyi olmadığından ayağında çarık olduğu halde yaya olarak Iğın'dan Barla'ya gelip, Üstad Hazretleri'ni ziyaret etmiş. Üstad Hazretleri ona,

"Ben Kur'anın çırağıyım, siz de onun çırağı olun" demiş. Halbuki o saatlerce kendisine va'z-u nasihat edeceğini zannediyormuş. Böylelikle Nebi Ağabey Üstad'a ilk ziyaretini yapmış. Daha sonra Devlet Demiryolları'na yol bekçisi olarak girip çalışmaya başlamış. Her iki hizmeti birlikte yürütmeye başlamış ve muvaffak da olmuş.

1948'de evi emniyetçe basılmış, bütün Risaleler ve Kur'an-ı Kerim dahil bütün kitapları alınmış, yerlere atılıp çiğnenmiş. Kendisi de Üstad Bediüzzaman'la irtibatlıdır düşüncesiyle Afyon hapishanesine gönderilir. Bir müddet Medrese-i Yusufiye'de kaldıktan sonra da tahliye edilir.

Risaleleri çoğaltmak için benim çalıştığım dairedeki daktilodan istifade etmek maksadıyla beni teşvik etti. Mesai saatleri dışında diğer memurlar gidince, o risaleleri okur ben de daktilo ile yazardım. Kendisi de çoğaltıklarımızı dağıtırdı. Dairemizin müdürü disiplinli, böyle şeylerden de kesinlikle hoşlanmayan muhalif bir kimseydi. Hatta verilen selamı dahi almazdı.

Kendisinden bundan dolayı çok çekinirdik. Daha sonra bu zatın tayini Diyarbakır'a çıktı. Orada Risale-i Nur'u tanımış. Kalbine giren iman nuru onu sultan yapmış ve bundan dolayı da bir müddet Medrese-i Yusufiye'de yatmış. Hapishane hayatından sonra tekrar vazife almış İzmir'e tayin edilmiş. Bir derste karşılaşış tekrar tanıştık. Şimdi emekli ve İzmir'de hayatını sürdürmektedir.

İzmir'in Basmane semtindeki "Gönen Palas" adındaki bu otel; o, keyfi baskı dönemlerinde, Risale-i Nur kitaplarının saklandığı ve dağıtıldığı bir yer olarak tarihe geçmiştir. Bu sebepten dolayı otelin sahibi Mehmet Metin, İzmir bölgesinde, "Otelci Mehmed Ağabey" olarak bilinir.

EY ALLAH'IM! NE OLUR ÜSTAD'IMIN ELİNİ ÖPEYİM

Tekrar Nebi Ağabey'imize ve mevzuumuza dönelim. Üstad'ı ziyaret etmek için Emirdağ'a gitmeye karar verdik. Bu arada Ilgın'ın Çavuşçu Köyü'nde oturan İsmail Efendi isminde bir tanıdığımız vardı. Kendisi tarikat ehli olan bu zata gidip, Üstad Hazretleri'ni ziyarete gideceğimizi söyledik. İsmail Efendi de, "ben de çok arzu ediyorum amma param yok" dedi. Ben de ödünç olarak masrafımı çekebileceğimi söyledim. Böylece üçümüz beraberce yola çıktık. O zaman vasıta çok az idi. Tren ile Çay İstasyonu'na, oradan da bir kamyonda yer bulup Emirdağ'a geldik. Günlerden Cuma olduğundan nasıl olsa Cuma namazı için Üstad camiye çıkar görürüz diye hesap etmiştik. Maalesef hesabımız çarşıya uymadığı için hesaplarımız altüst oldu. Bilâhare Üstad Hazretleri rahatsız olduğu için Cuma namazına çıkamadığını öğrendik. Evinde de ziyaretin çok güç olduğu ve devamlı jandarmanın gözetimi altında bulunduğu söylendi. Kendi kendimize niyetimizin halis olduğunu, inşaallah ziyaret sevabını aldığımızı düşünerek teselli olmaya çalıştık.

Çarşıda yol üstünde bulunan bir kahvehanede buluşup çok seyrek geçen araçlardan biri ile geri dönmeyi kararlaştırdık. Ben çarşığı dolaşmak üzere Nebi ve İsmail Ağabey'lerden ayrıldım. Biraz sonra kahvehanede buluştuk. Onlar benden ayrıldıktan sonra Üstad'ın ikamet ettiği evin kapısı önünden geçerlerken Üstad Hazretleri kapıyı açmış. Bunu fırsat bilen bu iki ağabeyimiz de hemen elini öpmüşler. Üstad Hazretleri de kapıyı kapatıp içeriye girmiş. Yanlarına geldiğimde bunu bana söylediler. Kıskançlık damarım o kadar kabardı ki, yerimde duramadım hemen kalktım ve Üstad'ın evinin ön tarafına doğru yürüdüm. "Bunların yol paralarını ben verdim, Onlar Üstad'ın elini öpsünler de bana niye nasip olmasın" diye düşünerek, Cenâb-ı Allah'a iltica ettim. Hayatımda bundan başka hâlis bir yalvarış yapabildiğimi hatırlamıyorum. Yabancı olduğum için halktan çekinmeye rağmen, Hz. Üstad'ın evinin pencere tarafına bakıp yürürken Üstad'ın baş kısmını gördüm. İçimde birden bir ürperme belirdi ve "Elhamdülillah gördüm" dedim.

Bu esnada Üstad Hazretleri hemen ayağa kalktı ve iki eliyle selam verdi. Ben de başımı eğerek mukabele ettim. İleri doğru geçip tekrar geriye dönüşümde Hz. Üstad yine ayakta selam verdi. Ben de bu defa elimle mukabele ettim. İçim biraz ferahladı, fakat tatmin olmamış bir halde arkadaşlarımla yanına döndüm. Onlara Üstad'la selamlaştığımızı söyledim. Onlar sohbetlerine devam etmeye başladılar, ben de "Ey Allah'ım ne olur, Üstad'ımın elini öpeyim" diye düşünceye daldım. Bu esnada karşıma birden on altı-on yedi yaşlarında nur yüzlü bir genç geldi. Bana hitaben "Ağabey siz Üstad'ı ziyarete mi geldiniz?" dedi. Ben de "evet" dedim. "Öyleyse buyurun ben oraya gidiyorum, sizi de götürüyüm" dedi. Hemen ayağa kalktım. Beraber yürümeye başlayınca yanımdaki ağabeyler "nereye gidiyorsunuz vasıta şimdi gelir" dediler. Ben de "Üstad'a gidiyorum" dedim. Onlar da bizi takip ettiler. Üstad'ın evine beş-altı adım kalmıştı ki, Hz. Üstad kapıyı açıp önünde durdu. Bizi getiren genç kenara çekildi. Ben derhal eline sarılarak öptüm. Diğer iki ağabeyimiz de aynı şeyi yaparak tek sıra halinde önünde durduk. İsimlerimizi sordu ve iki defa, "zaptiyeler var, zaptiyeler var" dedi. İki eliyle bizi selamlayarak içeri girdi. Bunun üzerine biz de oradan ayrıldık ve kahvehanenin önüne gelir gelmez de Çay istasyonuna kadar bizi götürecek olan vasıta sanki bizi bekliyormuş gibi kalkmak üzere imiş. Hemen binip vazifemizin başına döndük.

Bu durumu bazı kardeşlerimize naklederken iki ihtimali anlatmaktan kendimi alamıyorum. Birisi: "Ben Hızır'ı (a.s.) gördüm" diyorum. Çünkü, Emirdağ'a ilk defa gittiğim için beni almaya gelen gençle tanışmıyordum. Sıkıntılı anlarda bir anda binlerce Hızır'ı vazifelendiren Cenab-ı Hak bana da o genci gönderdi. O anda benim Hızır'ım o genç oldu. İkincisi: Üstad'ımızın Cenab-ı Hakk'ın açık bir kerametidir ki, o genci göndererek beni çağırttı. Her nasıl olursam olsun, Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükürler olsun ki, elhamdülillah arzum gerçekleşmişti.

HÂKİM: ONA CEZA VERECEK HÂKİMİN KALEMİ KIRILSIN

Sene 1948... Ilgın'dan yine Konya'nın Kadınhan Kazası'na tayin edildim. Dairemiz Demiryolları istasyonunda olup, Kadınhan'a yaklaşık on km. uzaklıkta idi. Bulduğumuz yerde güzergâh istasyon personeli ile bizim dairede çalışanlarından başka kimse yoktu. Günde sadece iki posta treni geçer, ondan sonra da kuş uçmaz kervan geçmez, hiçbir yabancı göremezdik. Trenden, kazaya gelen mektup ve kolileri almak için günde iki defa atlı araba gelir giderdi. Lütfi Bey isminde bir istasyon müdürü vardı. Muhterem bir şeyh efendiye bağlı idi. Ben sık sık onunla görüşür sohbet ederdim. Bir sohbet sırasında Lütfi Bey, Üstad'ımızın Afyon'daki tutukluluk halinden kurtulması için, şeyhinden ve o havalide keramet ehli olarak bilinen Lâdik Köyü'ndeki Ümmî Ahmed Ağa'dan dua ve yardım beklediğini söyledi. Ahmed Ağa'da şeyh efendi ile irtibatlı idi. Lâdik Köyü, Kadınhan'na yakın olduğu için Ahmed Ağa'nın ziyaretine gittik. Onun misafirhanesinde bir gece başbaşa kaldık. İstasyon müdürü Lütfi Bey'in sözlerini kendisine aynen naklettim. Ahmed Ağa konuşmaları arasında "Vallahi" ifadesini çok kullanırdı. Bana şöyle dedi: "Vallahi kardeşim, mânen Bediüzzaman Hazretleri'nin huzuruna

gittik. O bizden değil... Biz ondan dua ve yardım talep ettik. Eğer hükümet müsaade etse, vallahi din-i mübini ayna gibi yere serecek (kendi tabiri)” dedi.

Müdür Lütfi Bey’e boş zamanlarında okuması için birkaç büyük eser verdim. Yukarıda da arz ettiğim gibi, istasyona da kimse uğramadığı için eserler masanın üzerinde durur, bulduğumuz zaman da beraberce okurduk. İşimiz müsaaid olduğu bir zamanda yine istasyona gitmiştim. Birlikte oturuyorduk. Hiç beklenmedik bir hadise ile karşı karşıya kaldık. Aniden kazanın hâkimi kapıdan içeri girdi. Posta trenlerinin gelme zamanı da değildi. Risaleleri masanın üzerinde görünce, “bunlar kimin?” diye sordu. Tabii çok korktuk. O günleri yaşayan kardeşlerimiz bilirler. Müdür Lütfi Bey yüzüme bakınca, ben korkarak “benim” diyebildim. Amma, terlemeye de başladım. Hâkim bey gençti. Yumruğunu masaya vurarak, “arkadaş bu eserler böyle okunmaz, abdest alıp diz çökerek okuyacaksınız” demez mi? “Ey Allah’ım! O anda da imdadıma yetiştin.” Bir oh çektim, korkum izale oldu. Hâkim Bey Üstad’ın nerede olduğunu sordu. Ben “Afyon Hapishanesinde” dedim. “Ona ceza verecek hâkimin kalemi kırılсын. Kendisini ziyaret etmem mümkün olmadı, siz görürseniz selamımı söyleyin, bana da dua etsin” dedi. Trenle gelecek eşyaları varmış, onların gelip gelmediğini sordu, gitti. Cenâb-ı Hak hem beni sevindirdi, hem de Müdür Lütfi Bey’e, hâkim vasıtasıyla “bu eserler kıymetlidir, sahip çıkın ve okuyun” dedirtti.

HZ. ÜSTAD’I İKİNCİ ZİYARETİM

Pederim daha evvel Uşak’ta Devlet Demiryolları’nda bulunduğu için, Afyon Hapishanesi müdürü Mehmet Kayalar’ın da Uşaklı olması dolayısıyla ailecek tanışmamıza vesile olmuştu. Gayet de samimi idik. Bu samimiyete güvenerek, hem Üstad’ı ziyaret eder, hem de hâkim bey’in selamını söylerim iletirim düşüncesiyle Afyon’a gittim. Hapishane müdürünün evinde hal hatır sorduktan sonra, maksadımın Üstad’ı ziyaret etmek olduğunu ve müsaade etmesini istedim. Durumun çok ciddi olduğunu belirterek müsaade etmedi. Ancak rahmetli Ceylan kardeş mektuplarını almak için hapishane kapısına gelmişti. Ben de müdürün odasında idim. Dışarı çıktığında karşıdan karşıya selamlaştık. Müdürle konuşmalarımızdan anladım ki, bu konuda nasipsiz imiş.

Üstad’ın tahliyesinden sonra gece rüyamda Üstad’ı evine ziyarete gitmişim. Evin de evde bulunan bir kedi de rengi ve şekliyle halen aklımda. Evin iç kapısı önünde duruyordum. Ertesi gün daireden izin alarak yola çıktım. Emirdağ’a indiğimde, Çalışkan Ağabey’lerin dükkanına gittim. Ziyaret etmeye geldiğimi söyledim. “Görüşmek çok zor” dediler. Kendilerinden haber vermelerini rica ettim. Üstad’a haber vermişler, gelmemi söylemiş. Daha önceden Konya’da iken tanıştığımız Zübeyir kardeşle birlikte eve gittik. Tam iç kapıya geldik ki, iki gece evvel rüyamda gördüğüm aynı renk ve eşkaldeki kedi karşımda duruyor. Durumu Zübeyir kardeşe söylediğimde, “sen ne diyorsun kardeşim, kalbindeki tereddütlerden sıyrılıyorsun” dedi. İzin almak için Üstad’ın odasına girdi ve sonradan kapıyı açarak bana içeri girmemi söyledi.

Ziyaret heyecanı ile içeriye girdim. Hz. Üstad karyolasında ayaklarını sarkıtmış bir vaziyette oturuyordu. Beni görünce “Kardeşim seni (söylediği ismi şimdi hatırlayamıyorum) benzetiyorum ve dualarıma dahil ediyorum” dedi. Sonra karyolanın altına doğru eğilerek, oradaki kutu içinden bir lokum alıp kendi eliyle ağzıma koydu.

Oturmamı işaret etti, ben de oturdum. Yanıma Ceylan Kardeş gelip oturdu. Ben yukarıda anlattığım hâkim hadisesini anlatmaya çalışırken Ceylan kardeş beni parmağı ile dürterek fazla konuşma demek istedi. Fakat Üstad bunu gördü ve Ceylan kardeşe işaret ederek “bırak kardeşimiz anlatsın” dedi. Anlatıp bitirdikten sonra selamı aldı ve hâkimi dualarına dahil edeceğini ve selam söylememi emir buyurdu. Benden bir gün evvel ziyarete gelen Nebi kardeşimiz aile efradından biraz şikayette bulunmuş, Onun için de “kardeşlerimiz dünya işleri için Sabri kardeşimizle konuşsun” dedi ve yanından ayrıldım.

ÜSTAD’LA CUMA NAMAZI

Aradan ne kadar geçti bilmiyorum, yalnız kiraz mevsimi idi, Isparta yolu ile tekrar Hz. Üstad’ı ziyarete gitmeye niyetlenerek hareket ettim. Isparta’da rahmetli Mustafa Ezener ve Rüşdü Çakın Ağabey’lerle görüştim. Emirdağ’a gideceğimi söyleyince, oraya gitmesi gereken mürekkep kalemi ucu olduğunu söyleyerek bir küçük kutu verdiler. Üstad’ımızın yanında evvelce bulunmuş ve kâtiplik yapmış olan Kâtip Osman Ağabey de bir-iki kilo kadar kiraz dolu bir sepet getirerek, Üstad’a götürmemi söyledi. Götürmek istemedim, “almazlar” dedim. O da “Nur bahçesinin mahsulüdür” dersin dedi. Bunun üzerine reddetmeyip götürdüm. Çalışkan Ağabey’lerin dükkanına gittim. Zübeyir kardeş oraya geldi. Kutuyu verdim, sepeti de kendisine gösterdim. “Sepeti niçin getirdin? Üstad’ın böyle bir şey almadığını bilmiyor musun kardeşim?” dedi. Ben durumu anlattım, fakat yine de “sepeti alamam” dedi. Sepet dükkanda kaldı, bilmiyorum sonra ne oldu? Orada Zübeyir Ağabey’e Üstad’ı ziyaret etmek istediğimi söyledim, “çok rahatsız” dedi. Karşıdan bari görevim dedim. Günlerdir ziyaret

için bekleyenler varmış, buna rağmen ısrar ettim, izin alındı ve gittim. Hakikaten Hz. Üstad çok ağırdı hasta idi. Bence vefatı sanki an meselesi gibi idi. Sesi gayet az çıkıyordu. Eğilerek dinlemeye çalıştım. Anlayabildiğim “hastayım dua edin” sözleriydi. Yanında fazla kalamayıp dışarı çıktım.

Dışarıda Zübeyir kardeşe, “Üstad Cuma namazına çıktığı zaman nerede namaz kılar? Bugün ben de onun kıldığı yerde Cuma namazını kılmak istiyorum” dedim. Bunun üzerine bana “camide yukarı mahfile çık, sağ taraftaki bölmenin yanında namaz kılar” dedi. Başkası oraya oturmasın diye, namazdan çok evvel camiye gidip tarif ettiği yere oturdum. Vakit geldi ezan okunmaya başladı, cemaatte bir hareket belirdi ve merdivene doğru bakmalar başladı. Ben de herkesin baktığı tarafa baktım ne göreyim? Sanki birkaç saat evvel ölüm döşeğinin de gördüğüm hasta Üstad değil de, sanki otuz-kırk yaşlarında gayet zinde ve sıhhatli olarak Hz. Üstad merdiven başında göründü. Bütün cemaat ayağa kalktı, yol açtılar. Zübeyir Ağabey yanında ve Üstad’ın seccadesi elinde olarak yanıma geldiler. Zübeyir Ağabey oturduğum yere Üstad’ın seccadesini serdi, Üstad seccadeye, Zübeyir Ağabey de yanına oturdu. Ben de Hz. Üstad’ın arkasında safa durdum. Ezan bitip Cuma namazı eda edildikten sonra, cemaat bekledi, Hz. Üstad çıkarken yine ayağa kalkıp yol verdiler. Üstad cami dışına çıkınca, cemaat etrafını sardı. Kendisi mübarek elleri ile herkesi selamlıyordu. Üstad’ın yanındaki kardeşler de “Üstad hastadır, sizlere dua ediyor” diyerek kalabalığı uzaklaştırmak istiyorlardı. Bu şekilde Üstad’ın evinin önüne kadar geldik. Eve girmesi de mesele oldu. Cemaat ayrılmıyor, kimi eline, kimi giydiği cüppeye sarılıp öpüyordu. Zorla içeri girebildi. Ben de oradan ayrıldım.

BABAN VEFAT EDERKEN, BEDİÜZZAMAN VE BÜTÜN TALEBELERİ BAŞINDA İDİ

1952 senesiydi. Babam aniden hastalandı. Onu Ilgın’dan alıp Konya Devlet Hastanesi’ne yatırdım ertesi gün sabahleyin ziyaretine gittiğimde yatağında bulamadım. Doktoruna sordum, “başınız sağ olsun” dedi. Aniden şaşırđım. Zira ağır hasta değildi. Neyse, lüzumlu cenaze malzemesini aldım, hastanede yıkandı, az bir cemaat ile cenaze namazı kılınarak hastane yakınındaki Musalla mezarlığına defnettik. Allah rahmet eylesin.

Babamın vefatı esnasında başında bulunamayışım bana ayrı bir üzüntü kaynağı oldu. Vazifemden, aile fertlerimden bir şikayetim yoktu. Buna rağmen üzüntüyü bir türlü üzerimden atamıyordum. Devamlı, acaba babam nasıl vefat etti diye düşünüyorum. Geceleri uykudan aynı düşüncelerle uyanıyorum. Aradan aylar geçti, bir gün rüyamda Peygamberimiz Efendimiz’i (a.s.m.) ziyaret için Ravza-i Mutahhara’nın kapısından içeri girdim. Nur yüzlü iki zat yanıma geldi. Birinin sakalında hafif beyazlık vardı. Diğeri kolumdan tuttu ve şöyle dedi: “Sen Bediüzzaman Hazretleri’nin talebesi misin?” “evet” dedim. “sen baban için çok merak ediyorsun. Hiç merak etme baban vefat ederken, Bediüzzaman ve bütün talebeleri başında idi”. Heyecanla uyandım ve “elhamdülillah” dedim. Üzüntüm yerini sevince bıraktı.

Üstad’ımız da “Biz imanı kurtarmak için hizmet ediyoruz” demiyor mu? Onun için bu hususta zerre kadar şüphem kalmadı. Babam, namazını kılan muttakî bir insandı. Gerçi Nur’la ilgili değildi. Biz gibi aciz ve günahkâr bir oğlunun, az dahi olsa Hz. Üstad’a ve Risale-i Nur’a karşı muhabbetinin olması, inşaallah babamın da imanla göç etmiş olmasına vesile olmuştur diye düşünüyorum. Şu satırları yazarken yine aynı heyecanı yaşıyor ve devamızın kutsiyetini bir kat daha idrak ediyorum.

O İKİ KİŞİDEN BİRİ HZ. EBU BEKİR DİĞERİ HZ. ÖMER’DİR

1953’te memleketim Beyşehir’e gittim. O sıralarda Ege bölgesinde kırk sene müftülük yapmış yüz on iki yaşında âlim bir zat vardı. Kendisini ziyaret etmek ve duasını almak için evine gittim. Sohbetimiz esnasında, yanımda bulunan Üstad’ın vesikalık bir fotoğrafını kendisine gösterdiğimde, aldı öptü ve ağlayarak, “bir ayağımı kaybettiğim için ziyaretine gidemedim, kalpten kalbe yol vardır, görürseniz selamımı söyleyin, bana dua etsin ve bu esnada belki, Beyşehir’de bir topal hocamız var derse kurtuluşuma vesile olur” demişti.

Yukarıda anlattığım rüyamı kendisine naklettiğimde, tabir etmesini istirham edince buyurdu ki, “Ravza-i Mutahhara’da gördüğün o iki kişiden birisi Hz. Ebû Bekir, diğeri ise Hz. Ömer’dir. Sen iki defa hacca gideceksin” dedi. Dediği gibi iki defa hacca gitmek nasip oldu. Elhamdülillah...

1954 yılında memuriyetimi İzmir’e naklettirdim. Burada da kardeşlerimizden Mustafa Birlik ile birlikte yine Hz. Üstad’ın ziyaretine gitmek nasip oldu.